

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΡΩΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Υστατη ώρα πριν από τις εξετάσεις

Η προχθεσινή πρωτοβουλία του πρωθυπουργού κ. Κ. Μητσοτάκη να ζητήσει έκτακτη συνάντηση με τη διοίκηση της ΓΣΕΕ και να προτείνει την έναρξη διαλόγου επί ορισμένων άρθρων του «αναπτυξιακού νομοσχεδίου» είχε άμεσο και ενεργητικό αποτέλεσμα για όλους. Η πανελλαδική εργατική απεργία ανεστάλη και στις συνομιλίες μεταξύ κυβερνήσεως και ΓΣΕΕ, που αρχίζουν σήμερα, ενδεχομένως θα διαπιστωθεί ότι οι διαφορές μεταξύ των δύο πλευρών, όταν εξετασθούν με το κοινό πρίσμα του γενικού συμφέροντος, δεν είναι τόσο μεγάλες.

Η πρωτοβουλία του πρωθυπουργού και η απόφαση της ΓΣΕΕ να αναστείλει την απεργία ούτε ως υποχώρηση του πρώτου ούτε ως ήττα της δεύτερης, μπορούν να ερμηνευθούν. Αυτός είναι ο σύγχρονος τρόπος λειτουργίας της Δημοκρατίας και δεν υπάρχει άλλος. Οι δύο πλευρές έκαναν το καθήκον τους, αυτό που έπρεπε να κάνουν.

Ένα ερώτημα όμως, απασχολεί την κοινή γνώμη και όλως ιδιαιτέρως τους ταλαιπωρούς υποψηφίους των ΑΕΙ: Γιατί μία ανάλογη και με το ίδιο πνεύμα κίνηση του πρωθυπουργού προς την ΟΛΜΕ δεν θα απέβαινε το ίδιο ενεργητική; Δεν είναι σοβαρό να ισχυριζόμαστε ότι θα οδηγηθούμε σε αδιάβλητες και έγκυρες εξετάσεις με ατομικές προσκλήσεις δικήν «φύλλων πορείας» υπό την επιτήρηση του εισαγγελέως και της αστυνομίας και με τους καθηγητές σε κατάσταση αναβρασμού. Αλλά και αν ακόμη γινόταν το θαύμα και οι εξετάσεις διενεργούνταν πράγματι κατά τρόπο αδιάβλητο, ποιος θα το πίστευε; Μοιραίως θα τελούσαν υπό τη βαρειά σκιά της αμφιβολίας και της αμφισβήτησης, πράγμα που ενδεχομένως θα προκαλέσει ακόμη μεγαλύτερη κοινωνική ταραχή.

Πιστεύουμε ότι κανείς δεν έχει πεισθεί ότι το αντικείμενο της διαφοράς μεταξύ κυβερνήσεως και καθηγητών είναι το αίτημα των 18.000 δρχ. Υπάρχει μια γενικότερη κρίση εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτείας και εκπαιδευτικών για την οποία καθόλου δεν ευθύνεται η σημερινή κυβέρνηση αλλά ούτε και οι εκπαιδευτικοί. Πιστεύουμε ότι αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης οδήγησε τους καθηγητές στον παράλογο εκβιασμό της απεργίας κατά

τη διάρκεια των εξετάσεων, με τους υποψηφίους ως ομήρους.

Όμως δεν είναι καιρός ούτε για πείσματα ούτε για «μετωπικές συγκρούσεις» του Τύπου της συγκρούσεως της κ. Θάτσερ με τους Βρετανούς ανθρακωρύχους. Επιτέλους πρέπει να καταλάβουμε ότι μια «συνταγή» που αποδείχθηκε αποτελεσματική στην Αγγλία ή στις ΗΠΑ δεν είναι απαραίτητως αποτελεσματική και στην Ελλάδα. Αλλωστε η ίδια η κυβέρνηση δεν το αμφισβητεί – και ο κόσμος όλος το γνωρίζει – ότι τα αιτήματα των εκπαιδευτικών είναι δίκαια, αλλά η οικονομική κατάσταση της χώρας δεν επιτρέπει την άμεση ικανοποίησή τους. Η κυβέρνηση ποτέ δεν αρνήθηκε να εξετάσει τις διεκδικήσεις των καθηγητών – τόσο τις οικονομικές όσο και τις θεσμικές – και να τις ικανοποιήσει σταδιακά, στο βαθμό που θα βελτιώνεται η οικονομία της χώρας. Αποτελεί κοινή συνείδηση ότι δεν μπορούμε να έχουμε καλή παιδεία με δυσαρεστημένους τους εκπαιδευτικούς.

Πάνω σ' αυτή τη βάση θα μπορούσε να αρχίσει ένας καλόπιστος και γόνιμος διάλογος μεταξύ κυβερνήσεως και ΟΛΜΕ. Την πρόταση ενός ουσιαστικού διαλόγου την έχει κάνει, εδώ και αρκετές μέρες, η «Ελευθεροτυπία» και είναι κρίμα που δεν την πρόσεξαν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι.

Ο πρωθυπουργός κ. Κ. Μητσοτάκης έχει το χάρισμα να μιλάει με πειστικότητα. Θέτει τα προβλήματα με σαφήνεια, απλότητα και ειλικρίνεια χωρίς να τα εμπλέκει με άλλα που, πολλές φορές, τροφοδοτούν την αντιπαλότητα και τη σύγκρουση. Μια δική του πρωτοβουλία θα μπορούσε να μας βγάλει από το αδιέξοδο, χωρίς αυτό να σημαίνει υποχώρηση από καμιά πλευρά. Αντιθέτως, καταβάλλοντας μια ύστατη προσπάθεια για την εξεύρεση λύσεως, ο πρωθυπουργός ενισχύει και το προσωπικό του κύρος και την αξιοπιστία της κυβερνήσεώς του. Και η ΟΛΜΕ, από την άλλη πλευρά, θα βγει από τη δύσκολη θέση στην οποία βρίσκεται σήμερα και η οποία την αντιπαραθέτει τόσο προς μια σημαντική μερίδα της κοινής γνώμης όσο και προς ένα μεγάλο αριθμό εκπαιδευτικών.